

— Ама че калпаво врѣме! Ще трѣбва да се прѣнощува. . . Ти, зеръ, нѣма да ме изпѣдишъ? попита той готвачката.

— Колчо у насъ ще спи! Колчо ще спи тукъ! радостно зачуролика дѣтско гласе, и тази вѣсть разбунтува дѣтскитѣ умове, като нѣщо отъ голѣма важность. . .

— А ти дѣ ще легнешъ? питаше Левчо.

— На дѣскитѣ.

— А, на какво? — питаше Борю.

— На дѣскитѣ, ти казвамъ! . .

— Ами възглавница нѣмашъ ли? Запита Сашето.

— Азъ ще си подложамъ навущата. . . Донеси ми захаръ, момче! За твое здраве ще посмуча — обърна се, той къмъ Борю.

Борю намѣри отиѣгдѣ захаръ и донесе на Колча. Левчо му донесе бадамъ, а Сашето една счупена кукла.

Дѣцата тичаха отъ стаитѣ въ кухнята, отъ кухнята въ стаитѣ — и съобщаваха на майката, какво казалъ Колчо, какъ той ще спи, какво той иска, — сѣкашъ тамъ, въ кухнята, имаше нѣкакво звѣрче. . .

Въ това врѣме Колю се разправѣше вече съ грамофона, за който много бѣ мечталъ въ града и особено изъ пѣтя. Най-послѣ грамофонътъ се нагласи и, като зашумѣ и зачука — почна да свири маршъ, да пѣе пѣсни и да говори. . .

— Колчо! да го покажемъ на Колча! . . А? . .

— Мамо, а — нека повикаме Колча!

— Защо това!?

— Да му покажемъ грамофона! . .